

Bil. I. Zimmerwaldmanifestet.

Till Europas proletärer!

Manifest från de internationella socialisternas konferens.

Sedan mer än ett år pågår kriget. Millioner av lik betäcka slagfälten, millioner människor ha gjorts till krymplingar för hela livet. Europa liknar ett jättestort människoslakthus. Hela den genom många generationers arbete skapade kulturen är vigd till ödeläggelse. Det vildaste barbari triumferar i dessa dagar över allt, som hittills utgjort mänsklighetens stolthet.

Vilken också sanningen om det omedelbara ansvaret för detta krigs utbrott må vara — ett står fast: det krig, som alstrat detta kaos, är en frukt av imperialismen, strävandet hos de kapitalistiska klasserna inom varje nation att tillfredsställa sin profitlystnad genom utsugning av människoarbete och naturrikedomar hela jorden runt.

Ekonomiskt efterblivna eller politiskt svaga nationer duka därvid under för stormakterna, som i detta krig försöka att med blod och järn nygestalta världskartan efter sitt utsugningsintresse. Så hotas hela folk och länder, som Belgien, Polen, Balkanstaterna, Armenien av ödet att helt eller delvis styckade annekteras som bytesobjekt i kompensationspelet.

Krigets drivande krafter framträda under dess utveckling i hela sin vidrighet. Flik efter flik faller av slöjan, med vilken avsikten med denna världskatastrof doldes för folkens medvetande. Kapitalisterna i alla land, som av folkens förspilda blod göra krigsprofitens gyllene guld,

påstå att kriget gäller fosterlandets försvar, demokratin, befrielsen av undertryckta folk. De ljuga. I själva verket begrava de på de ödelagda fälten det egna folkets frihet i sällskap med andra nationers oberoende. Nya band, nya bojar, nya bördor uppstå och proletariatet i alla land, segrare som besegrade, kommer att få bära dessa. Höjt välstånd förkunnades vid krigets utbrott — nöd och försäkelser, arbetslöshet och dyrtid, undernäring och folkfarsoter är det verkliga resultatet. I årtionden skola krigskostnaderna förtära folkens bästa krafter, sätta i fara de sociala reform-erövringarna och hindra varje steg framåt.

Kulturell ödeläggelse, ekonomisk nedprässning, politisk reaktion — det blir denna hemska folkkampens välsignelse.

Så avslöjar kriget den moderna kapitalismen i all dess nakenhet, denna kapitalism som blivit oförenlig inte blott med arbetarmassornas intressen, inte bara med den historiska utvecklingens behov, utan med det mänskliga samhällets förutsättningar.

Det kapitalistiska samhällets härskande myndighet, i vars händer folkens öde vilar, de monarkiska såväl som de republikanska regeringarna, den hemliga diplomatin, de mäktiga företagar-organisationerna, de borgerliga partierna, den kapitalistiska prässen, kyrkan — alla bära de det fulla ansvaret för detta krig, som uppstått ur den dem födande och av dem skyddade samhällsordningen och som föres till förmån för deras intressen.

Arbetare!

Utsugna, rättslösa, ringaktade, — vid krigsutbrottet, då det gällde att före er på slaktbänken, till döden, nämnde man er bröder och kamrater. Och nu, då militarismen jort er till krymplingar, lemlästat, förnedrat och förintat er, fordra de härskande också att ni prisge era intressen, era mål, era ideal, med ett ord: den slaviska underkastel-

sen under borgfreden. Man berövar er möjligheten att offentliggöra era åsikter, era känslor, er smärta, man förvägrar er att framställa och låta representera era krav. Prässen nedtystad, de politiska fri- och rättigheterna trampade under fötterna — så härskar nu militärdiktaturens pansrade näve.

Inför detta tillstånd, som hotar Europa och mänsklighetens framtid kunna och få vi inte längre stå tiggande. I årtionden har det socialistiska proletariatet fört kampen mot militarismen. Med växande omsorg sysselsatte sig dess representanter på sina nationella och internationella kongresser med den från imperialismen allt mera hotande krigsfaran. I Stuttgart, i Köpenhamn, i Basel ha de internationella socialistiska kongresserna stakat ut den väg som proletariatet hade att gå.

Socialistiska partier och arbetarorganisationer i olika land, som varit med om att bestämma denna väg, ha sedan krigets utbrott ej respekterat de därav följande förpliktelserna. Deras representanter ha uppfordrat arbetarna till inställande av klasskampen, det enda möjliga och verk samma medlet för den proletäriska frigörelsen. De ha beviljat de härskande klasserna krediten till krigets förande, de ha för de mest olika tjänster ställt sig till regeringens förfogande, de ha genom sin präss och sina beskickningar sökt vinna de neutrala för sina resp. länders regeringspolitik, de ha som gisslan för borgfredens bevarande utlämnat socialistiska ministrar åt regeringarna och därmed ha de inför arbetarklassen, för dess nutid och framtid, övertagit ansvaret för detta krig, dess syften och dess metoder. Och liksom de enskilda partierna, så klickade också den alldeles särskilda representationen för alla lands socialister: den internationella socialistiska byrån.

Dessa fakta ha medverkat till, att den internationella arbetarklassen, som ej hemföll åt eller som befriat sig från

den första krigsperiodens nationella panik, ännu den dag som är, i folkmordens andra år, ej funnit några medel och vågar att samtidigt i alla länder kraftigt uppta kampen för freden.

I denna olidliga situation ha undertecknade, representerer för socialistiska partier och fackföreningsrörelser eller deras minoriteter, vi tyskar, fransmän, italienare, ryssar, polacker, letter, rumänier, bulgarier, svenskar, norrmän, holländare och schweizare, som icke på den nationella solidaritetens mark med utsugarklassen utan på den internationella proletariska solidaritetens och klasskampens grund, mött samman för att på nytt återknyta de internationella förbindelsernas sönderslitna trådar och kalla arbetarklassen till självbesinning och till kamp för freden.

Denna kamp är kampen för friheten, för folkförbrödningen, för socialismen. Det gäller att uppta denna kamp för freden, för en fred utan annekitioner och krigsskadestånd. Men en sådan fred är möjlig endast med utdömande av varje tanke på kränkande av folkens rätt och frihet. Varken besättandet av hela länder eller enskilda landsdelar får leda till dessas våldsinkorporering. Ingen annekktion, varken öppen eller maskerad, ej heller någon med våld utförd ekonomisk inkorporering, som blott skulle göras ännu olidligare genom berövandet av deras politiska rättigheter. Folkens självbestämmanderätt måste vara orubblig grund-sats i de nationella förhållanden ordnande.

Proletärer!

Sedan krigets utbrott ha ni ställt er handlingskraft, ert mod, er uthållighet i de härskande klassernas tjänst. Nu gäller det att träda fram för den egna saken, för socialismens heliga mål, för de undertryckta folkens såväl som för de förslavade klassernas befrielse genom den oförsönliga, proletariska klasskampen.

Det är socialisternas i de krigförande länderna uppgift och plikt att med full kraft uppta denna kamp, socialisternas i de neutrala staterna uppgift och plikt att med alla verksamma medel understödja sina bröder i denna kamp mot det blodiga barbariet.

Aldrig i världshistorien gavs en mera bjudande, en högre, en upphöjdare uppgift, och att fylla den skall bli vårt gemensamma verk. Intet offer är för stort, ingen börda för tung att nå detta mål: fred mellan folken.

Arbetare och arbeterskor! Mödrar och fäder! Änkor och faderlösa! Sårade och krymplingar! Er alla som lida av kriget och genom kriget, tillropa vi ut över gränserna, över de rykande slagfälten, över ödelagda städer och byar:

Proletärer i alla land, förenen er!

Zimmerwald (Schweiz), September 1915.

I DEN INTERNATIONELLA SOCIALISTISKA KONFERENSENS NAMN:

För tyska delegationen:

Georg Ledebour. Adolf Hoffman.

För franska delegationen:

A. Bourderon. A. Merrheim.

För italienska delegationen:

G. E. Modigliani. Constantino Lazzari.

För ryska delegationen:

N. Lenin. Paul Axelrod. M. Bobroff.

För polska delegationen:

St. Lapinski. A. Warski. Cz. Hanecki.

För den interbalkanska socialistiska federationen:

I rumäniska delegationens namn: I bulgariska delegationens namn:

C. Racovski.

Wassil Kolarow.

För svenska och norska delegationen:

Z. Höglund.

Ture Nerman.

För holländska delegationen:

H. Roland Holst.

För schweiziska delegationen:

Robert Grimm.

Charles Naine.

Englands Oberoende arbetarparti (I. L. P.) hade förklarat sig instämma i konferensens syfte och utsett officiellt ombud till dess förhandlingar. Det »fria», »demokratiska» Englands regering förvägrade emellertid ombuden deras pass, så att resan till platsen för konferensen ej kunde äga rum. Av denna anledning kunde manifestet, vars riktlinjer Oberoende arbetarpartiet instämt i, ej undertecknas av representanter för de engelska arbetarna.
